

който държи тебе и сичката вселенна? . . . Но не, ти трѣба да свѣтишь, защото безъ тебе не би са испълнило праведното божіе отмъщеніе; трѣба да свѣтишь за да просвѣтишь и отворишь затворенитѣ и затъмнели очи на заслѣненія свѣтъ, за да види и добрѣ да разбере какви змѣи и гущери сж биле вгнѣздени въ тая отъ Бога благословена земя, въ тая плодородна европейска страна, коя би са обхрнала на земній Рай, ако тія змѣи и гущери не биха биле покровителствувани отъ

Змѣи, рожби ехидни! Какъ ще избѣгнете отъ осъжденіето на пакълтъ?

(Маттей Г. 23. Стих. 33).

Е С Е Н Ъ.

Дунавъ.

Ахъ, лѣй се, Дунаве, широкъ, безбродній,
Прехвърляй си волни пѣнливи горди, —
Величественъ е твоятъ видъ!

Ала защо ли си тѣй развълненій
Мѣжду брѣжища други нѣтъ засмѣни
Но днесъ съсъ изглѣдъ жаловитъ?

Защо ти сж водитѣ тѣй пѣнливи,
Защо сж тѣй размѣтени, бѣжливи
И гнѣвно плискать твоятъ брѣгъ?

Защо изкачанъ ти извънъ лѣгло?
Защо си мръщишь жалостно челото?
Защо си мраченъ, Дунавъ драгъ?

Ахъ, ти презъ деветъ ми гори високи
Течешъ, презъ деветъ ми поля широки
Далечъ отъ чуждитѣ страни.—

Кажи ми, Дунаве, съ твой гласъ бурливій
Да ли и за напредъ въ тозъ миръ красивій
Ще се така свирепствува?